

БІЛОРУСІ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 2 (50) Рік V

Отиці Церкви про молитву

Але ізбави нас від лукавого

Молитву Господню закінчує прохання, яке підсу-
мовує всі попередні.

Божажемо на кінці: «Але ізбави нас від лукавого»,
охоплюючи таким висловом все, що в цьому світі.

Ворог може задумувати проти нас.

Миємінно візначені: Бог є могутньою захороною,
бо спішить на допомогу тим, які про це благають.

Тому-то, коли кажемо: «Ізбави нас від лукавого»
не пишається вже більше нічого про що просити.

Призвиати Божу охорону проти зла означає молити
про все, чого потребуємо.

Ця молитва забезпечує нас перед кожним лука-
вим замислом демона і світу. Хто, маючи хорони-
тетом Бога, боятиметься світу. Бачите, отже, яка
уж чудова молитва Господня. На справді є зведенням

піддей, мудрих і непростижених, чоловіків і жінок,
молодих і старих, зводить до суттєвого всі вимоги
спасіння. Хоче, щоб і найпростіші молитви зрозуміли
і запам'ятати їх.

Кириян

Ранні Києва і наші

Ще на початку XI ст. німецький літописець Титмар
писав, що у Києві було 400 церков. Можна сумніватися
чи справді стільки їх тоді було, тим більше, що сам
Титмар николи в Києві не побував, а свої записи робив
з розповідей німецьких лицарів, які брали участь в по-
ході польського князя Болеслава Хроброго на Київ
1018 р. Та наївно церковних храмів інших релігійних
спільнот у Києві вже тоді було багато. Адже Я. Келлер не
дарає написав: «Київська Русь осіянула високий рівень
релігійної культури, яка промінивала до Нов-
города В.ел., Пскова, Москви, Ростова...» (Я.
Келлер «Православ'є», В.-ва 1982).

Та невдовзі – в 1169 і 1172 рр. – московські (годи
Нестора: «за дикими людьми») і «Грабнище
Богородиць і не було помилування никому, ани
відкуда церкви, що горіли, (...) і церкви
оголили од ікон і книг і звони поznімали
всі...» («Повість минулих днів»). Тоді між іншими
пограбовано з Вишгороду ікону Богородиці, яка тепер
знаходитьться в Москві і звуться, як на іронію, «вал-
димирко», та бібліотеку св. Софії, що пропала безвісти.
(Закінчення на 3 сторінці)

Японське чудо

3 падінням штучного імперіального твору
– Співсного Согору багато його колишніх республік
(хоча не всі, бо частина менших була імперіальним
методом включена до Російської федерації) нарешті
отримали самостійність та почали існувати як неза-
лежні держави.

Кожна з нових країн бореться не тільки з власними
економічно-суспільними проблемами, але й диплома-
тичними. Росія (а точніше – Російська федерація, тобто
у певному сенсі гір подібний до колишнього СРСР)
поставила всі інші республіки, сьогодні держави, в такій
 ситуації, що загорнула виключно для себе всі дип-
ломатичні будівлі (наприклад в Варшаві було їх три-
надцять), що належали колишньому СРСР.

У наслідок цього всіх нові держави заскочив но-
вий імперіалізм, який вкінці залишив їх без диплома-
тичного майдана. Всі почали будувати свою дипломатич-
ну систему від великого нуля. В такій же ситуації
опинилася й Україна.

(Закінчення на 8 сторінці)

На вічну пам'ять Жижевічу

НА НАШ ПОГЛЯД

Неподавно, 11 листопада 1994 р., упокоївся у Гос-
па Тадеуш Жижевіч. Він народився 1922 р. в Україні,
неподалік Жовкви. Впродовж свого життя писмен-
ником, талантом служив польському народові. Він
був у 1957-92 рр. редактором краківського тижневика
«Гудодніk Powyszczny», автором побільше 20-ти кни-
жок, різного роду роздумів і коментарів біблійного
характеру. За словами очевидців була це людина непе-
ресічного таланту і глибокої віри. Тадеуш Жижевіч
зумів, як каже папа Іван Павло II, віддати свій письмен-
ницький талант на «службу брітьї, яка шукає зро-
зуміння». (Ізв. «Гудодніk Powyszczny» – даті ТП: №
48/94). Жижевіч відомий у польському середовищі як
автор духовних порад, які він писав під псевдонімом
Отия Малахій. Чигаці, не знаючи повноту хто є авто-
ром порад, захоплювалися його повчаннями.

(Закінчення на 2 сторінці)

Під розсіяним небом Різдва

Гарним символом завершення Різдвяного часу у на-
ших північних піардіях стали концепти непереверше-
них «Журавлів».

Важко відстави писати про мистецтво хору, бо
написано про нього мабуть все можливе, важко писати
про невтомну працю нинішнього, та попередніх дира-
гетів, бо ж і про них написано немало. Напевно відомо
одно – «Журавлі», напр., українці в Польщі репрезен-
таційний, так би мовити титульний хор має свій клас
і ніколи, в буквальному значенні, нижче нього не
сходить. Так само було і цим разом. Концертуючи (21
а 22 січня) в Лаві, Ольштині, Гурві-Лавельському,
Бартоніях і Пітанку хор запрезентувався з якнай-
радішого боку.

(Закінчення на 4 сторінці)

Парохіяльне колядування

Як широку, в греко-католицьких парохіях у Зеленій
Горі, Шпротаві і Новогроді відсвяткували ми Різдвяni
свята. В першах прозвучало величане: «з нами Бог...»,
і прекрасні напії колядки та підрівки.

При тій нагоді, старші парохіяни радо розповідали
як виглядало святкування Різдва Христового і коляду-
вання перед виселенням з рідних земель. Пригадували
передусім нетерпливе очікування і радісне святкуван-
ня. Тепер, з огляду на розпороплення, великий темп
життя та інші обставини, не єспе можливе. Як рідко чути
колядників у великих містах, але також під вікнами
сільських хат. І так нові обставини спонукали напії
громади дотворення нових форм святкувань.

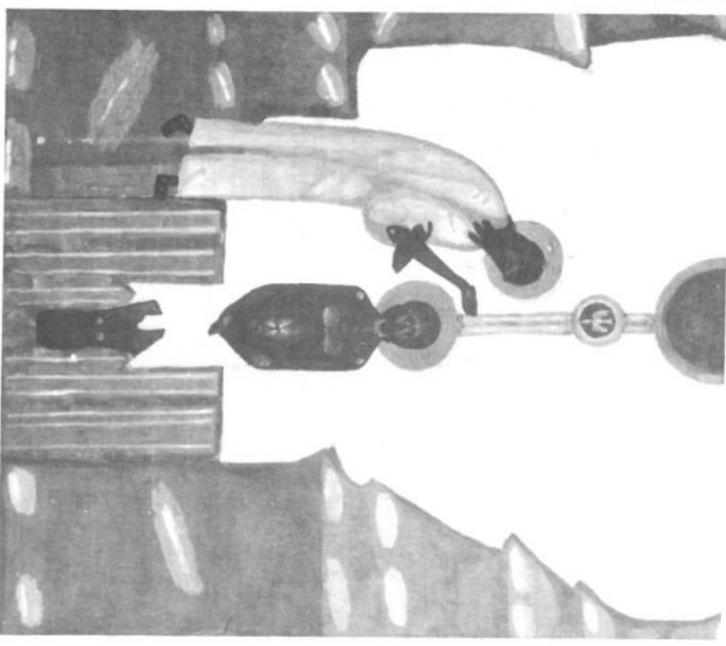
(Закінчення на 7 сторінці)

«Діти Світла»

– Наші Діти й Святі Тайні

(Новий підхід у приготуванні дітей до Святих Тайн)

П'ять літ тому Сестри Служебниці Непорочної Діви
Марії У Канаді представили Високопреосвященному
Кир Максимові Германюку, тодішньому Митрополи-
тові Канади, план приготування нового катехизму, який,
крім теологічного змісту, буде побудований на Свято-
му Письмі та Іллургії, і, що наяважливше, буде написа-
ний у зрозумілій для менших дітей (приблизно 7-9
років) формі. Одергавши благословення всієї єпархії,
тодішня Провінція Настоєтелька с. Амвросія Старків
створила авторський колектив, до якого увійшли Сес-

Оновлення в йорданській воді

Кожного року в день 19 лютого наново пережи-
ваємо пращинок Водосвята, який в наших
географічних умовах має винятковий і окремий ха-
рактер. Переажено священик освячує воду морозним
ранком, при складному сонці і нерідко з товаришу-
ванням снігової хуртовини. Але, хоч надворі холод-
но, уразнику, зокрема у містерії свячення води бере
участь завжди благаті люди, бо йорданська вода має
для них спеціальне значення.

Щастливі ті парадії, де містерія може відбуватися
над річкою чи озером, як великої багатовікової тра-
диція та звичай. В містах переважно освячуємо воду
в церкві, або назовні, зараз під її мурами. Однак
істина завжди залишається ця сама – йорданська
вода оновлює.

Оновлення людини, чи радше її психіки, повинно
дати збудник до праці та життя на цілій рік, напов-
нити людину новим змістом і справити, щоб відкри-
лася вона на інших і навпаки, примімала інших до
себе... Тимчасом сьогодні починаються ділти дивні
речі.

Ще не так давно (рівном 4 – 5 літ тому) наші
церкви та громадські святлиці наповнюювалися тов-
арами людей спрагтих бути разом, а нині непомітно
починають порожніти. Соціологія говорить, що коли
людині обмежують волю, починає виникати з гуртува-
тися, коли волі появиться, зв'язки з грутом
прориваються. На правелікий жаль і наша громада
поволі починає дозрівати до кризи. Жили ми в об-
становках, коли психічний тиск всіхих заборон, почи-
наючи від цензури, а кінчаючи на військових ре-
пресіях був так нестерпимий, що хотілось бути в гро-
маді, яка завжди вистукає і дасть добру пораду.

Сьогодні живемо в дещо інших обставинах і напе-
вно можемо видіти набагато більше, як колись та...
сам, але, з другого боку, свобода маневру на еко-
номічній платформі дозволяє на покращання своєї
родинні ситуації. І чи ми часом надто не подалисі
у цьому напрямку?

Надто нас сьогодні приваблює мамона. Надто
часто говоримо про матеріальні справи, а душевні
відкладаємо на другий план. Певно і тому рідше
відвідуємо громадські установи, рідше беремо
участь у суспільних акціях, менше сягаємо у царину
духа.

Чи варто зупинитися на матеріальній світі та не
шукати нічого більше? Без непоганого моралізу-
вання – нехай на це питання відповість наше его,
а допоможе їому у цьому крижана країнина йордансь-
кої воді!

(бт)

День з боку

Росія прагне внести у текст українсько-російського договору пункт про подвійне громадянство

Як повідомили ІНФОБАНК у прес-службі уряду, результати чергового, московського раунду з підготовки великомасштабного україно-російського договору не є надто обнадійливими. Особливо постри суверени між делегаціями двох держав з приводу подвійного громадянства (на цьому наполягає Росія) та повернення вивезених культурних цінностей (на цьому стоять Україна). Як повідомив кореспондентам голова Міністерства РОСІЇ, одна з принципових позицій російської сторони полягає в тому, що всі питання про постачання в Україну газу та нафти можуть бути вирішені лише після врегулювання проблеми Чорноморського флоту.

На переговорах щодо розподілу Чорноморського флоту, які закінчилися 14 грудня у Києві, так і не було вирішено питання про засади базування російської частини флоту в Українських водах. Стало відомо, що російська сторона наполягла на оренди не тільки військово-морських баз у Криму, а також усієї берегової інфраструктури, разом з промисловими підприємствами, що обслуговують флот. Українська сторона, не заперечуючи в цілому принципи оренди, працюла обмежити його тільки Севастополем. Небуло досягнуто угоди і про сам термін оренди, оскільки Москва наполягає, щоб він становив 99 років, украйнська позиція 4-5 років. Також розглядався список об'єктів, які одна сторона хотіла б отримати, а друга готова надати в оренду. У цих списках значі розбіжності.

Як стало відомо, офіційний Київ висловлює певне

невдоволення невідповідністю рангів керівників держави на переговорах з розподілу Чорноморського флоту, оскільки українську делегацію очолювали вице-прем'єр Евген Марчук, а російську – посол з осіб лінії доручень МЗС РОСІЇ Юрій Дубінін.

■ Пізно вночі 18 грудня 1994 р. на антарктичний станції Фарнелей було урочисто піднято Державний прапор України. Розпочала роботу перша українська запорізькі «Таврія» стала дійсно «народним» автомобілем. При непоганій якості, іх ціна значно нижча від інших країн. ■ Невдовзі українії всього світу матимуть змогу дістатися передачі з Києва. Стала до ладу супутникова антена знаменитого київського «Телепорту». Створена Українськими конструкорами система златна тепер не лише приймати, але й надавати сигналізації програмами. ■ Розробляється проект будівництва у Львові міжнародного зализничного вокзалу з південним до нього колії «європейської ширини» від Перемишля. ■ Донецький завод «Норд» – виробник високоякісних холодильників здобув ринок арабських країн. в Йорданському місті Сахаб запрацювало спільне підприємство, в якому частка Українського підприємства у статутному фонду СП набагато більша за частку іноземного співзасновника. Це один з тих, після цього, рідкісних випадків, коли Україна інвестує в економіку іншої країни. ■ Архітектурний собор Російської Православної Церкви пригрошив заступнику патріарха Київського митрополита Філарету, що коли-то не покажеться в гріах (!) «перед Московською Церквю», то його підладуть видужено від Церкви». Грах митрополита – 2,5 року тому він відлучився від остаточно скомпрометованої РПЦ і повернувся до свого народу.

Зібрали та надісла (яс)

Ранні Києва і наші

(Закінчення з 1 сторінки)

Другого страшного удару Київ, як і вся Україна, зазнав від монголів в 1240 р. Праландський чернець Ріангарар, очевидець оборони Києва перед монголами, в своїй поемі «Плач над градом Кия», писав:

*Апостоле Андрію, погляни
як погеліє той край,
де Ти ходив, який благословив.
Місто че, що Ти володив
чудотворного руково,*

стало руйного глухого.

Нищили наші святині і пізніше ю то таки «брата-християни» з Півночі Заходу та Півдня. Однаке КІЇВ ВСТОЯВСЯ! Не дарма на початку нашого століття Ф. Іавронський написав: «Кіїв встоється!, знати якесь могутня животворча сила є в цьому місті». І так шлими віками...

Найбільшої, однаке, руїни і знищенні реселінних споруд: соборів, церков, монастирів тощо, називав Кіїв в ХХ ст., коли доколано у нас реселу всіх втрачених пам'яток нашої ма-теріальної, і в першу чергу, релігійної культури, бо вона почесла найбільші втрати. Першо, як здається, спробу зробили Зніщених у Києві історичних пам'яток у ХХ ст. після війни, особливо в 1960-1980 рр. На жаль, досі ще не видала, очевидно ще не повну, карту: «Пам'ятки Києва Зніщені у ХХ ст.»

«Кіїв – піше! П. Проценко – є винятком серед європейських століть у розумінні ступеня і причин руйнування». Це дуже важливе ствердження! Нічлені бо історичних пам'яток зробила Людмила Проценко в 1991 р. Вона оприлюднила її запис Зніщених у Києві історичних пам'яток у ХХ ст. відповідно до норм, які позбавилиши парохиї. Окупанти знали, що позбавивши народ історичної пам'яті і його матеріальної культури, він перестас буде народом-нацією.

Карга І. Проценко складається з двох частин: карти Києва з позначенням місць Зніщених об'єктів, і реєстру Зніщених об'єктів. Крім того вміщено коротку інформацію про знищенні споруди та кілька десятирічної історії, зокрема церковник будинків. Таке опрацювання дає читачеві можливість підійти на карті пограничний об'єкт, а в Києві місце, де він був розташованій.

На першому місці серед Зніщених у ХХ ст. пам'яток Києва знаходяться кульгові церковні споруди і об'єкти. Саме від них розпочато в 1920 рр. після війни нашої історії – найстаріші першими вітворю геною нашого народу. Церковні споруди знищено в Києві у ХХ ст. на карті П. Проценко займаєть під оглядом численності перше місце. З 253 позицій реєстру

Берестя – вчора, сьогодні і завтра (1596-1996)

Деякі зауваження

Раніше того, як говорити про історичні зумовлення виникнення Берестейської унії 1596 р., необхідно пояснити значення і функцію назви «унія». Слово «унія» вказує своїм змістом на «з'єднання», поєднання двох членів, а в тому випадку, якщо йдеться про «Берестейську унію» 1596 року, на юридичне поєднання двох Церков. Таким чином, коли говорили про «Унію» – означає говірити про сам акт підписання «Берестейської унії», а не про Церкву. Сучасники підписання Берестейської унії називали Київську митрополію, яка приступила до з'єднання «Уніатською Церквою», тобто «З'єдненою Церквою». Послідовністю такого названня було змуження суті Київської Церкви до певного юридичного акту «з'єднання». Сучасники подій XVI-XVII ст., називаючи Церкву на Русі «Уніатською», тобто «З'єдненою», хотіли підкреслити її зв'язок з Всеслов'янською Церквою, її католицькість і таким чином, мабуть несвідомо, перенесли наголос з Церквою, як інституції, на факт її виникнення під час говірки про сам акт підписання «Берестейської унії», а не про Церкву. Сучасники підписання Берестейської унії називали Київську митрополію, яка приступила до з'єднання «Унія», – з'єднанням. Сьогодні можна було б сказати, що з'єднанням критерієм первовності Київської Церкви було її з'єднання з Всеслов'янською Церквою, якою юридичним центром був Рим. Назваючи словом «унія» Київську Церкву було розмите і відштовхнуто її справжню церковність у повноті обряду, тобто її літургічний, богословський, духовний та дисциплінарний спадок, як форму виявлення віри.

В якийсь мірі «унія» в розумінні з'єднання, єдності, стала визначником і критерієм католицькості Київської Церкви. Коротко кажучи, слово «унія» не є адекватною назвою для Церкви, але вказує лише на подію, факт поєднання Київської Церкви з Всеслов'янською.

На жаль, і свогонді церковні історики змішують ці поняття і, говорячи про «Унію», мають на увазі Церкви, а не просто анахондизм і неправильність. Вже краєде було б замість слова «унія» вживати названня «З'єднана Церква». Річ в тому, що довині під поняття змішуються так

українськими як і іншими перковними істориками. Тому об'єктивна оцінка Берестейської унії від 1596 р. як факту і події, яка була моментом чіткого розмежування Церков, вимагає сьогодні змінити це поняття.

Тут я хочу підкреслити, що в нашій рубриці поєднання Церков у 1596 р., а не Церкву як таку. Зате Церкву на Русі, яка приступила до з'єднання, називалому «З'єдненою Церквою», або просто «Київською Церквою».

Досліджуючи питання «Берестейської унії» і «З'єдненої Церкви», необхідно пам'ятати ще, що «Унія» була зламним моментом у історії Київської Церкви, Київської митрополії, яка з часів уведення християнства, була наприкінці Х ст. дочірньою Церквою Царгородського патріархату. Утворення Київської митрополії, як писше перковний історик Борис Гудзяк, було «інстигтуційно ознакою» офіційного входження Київської Русі у християнський світ (Дивись: «Кочеве», ч.1, «Львів 1993»). Київська митрополія була утворена у юрисдикційному зв'язку з Царгородським Патріархом, а пе означає, що вона була частинно візантійського православного світу, з яким вона була з'єднана обрядово і культурно.

І саме обрядом та перковного структурого «З'єднена Церква» сягає початків Київської митрополії. І саме тут знаходить джерело для поєднання Церков в Україні.

Говорячи про Київську Церкву XVI ст., необхідно пам'ятати про її суспільно-національну кондитію, а саме про те, що вона була Церквою українських і білорусів і діяла на українсько-блоруських землях, які впродовж століть знаходилися під різними політичними впливами.

(Далі буде)

Степан Семенюк,

Зелена Гора

ПОЛОСА МОЛОДІ

Поміж хуртовину та сніги...

У темряву морозної ніч (бо ж зимою ніч починається надзвичайно скоро і триває вічність), осянені маревом достилого місяця, при побренкуванні дзвіночків, з піснею на устах, від обійстя до обійстя продирились ті, що появляються тільки раз у році – к о л я д н и к и.

Опис такої картини переважно добре нам знайомий, бо групочка переодягнених за паря, ангелів, чортіка, смерть, жила, запорожця і пе-там кого виртепників чи не кожного року появляється в наших хатах і возвиняє про народження Христа. Так було колись і так є сьогодні, але... був також час, коли ніхто під нашими вікнами не починав «Бог преображеній народився...» Слово «коляди», ймовірно, походить від назви Нового року у римлян – Calenda Januaria, на-томість, як подає неопізнаний Олекса Воропай, (...) Традиційний характер організації колядувань у багатьох випадках налагдає стародавніх веселих скоморохів (в Київській Русі – середньовічні макаріві актори – Б. Т.), що теж «хану звеселяли» не тільки величальними піснями, а й танцями та грою на музичних інструментах. (...) Також імовірно, що зважай переодягатися та накладати на себе маскери – характеризувалися чиганом, жиодом, чортом, журавлем, ведмедем, козою – ко-людничкі та чедрівницькі ватаги теж започинили єю скоморохів.

Пригадую про це не випадково, бо якраз цієї зими довелось мені побувати на одному з сіл в обставинах морозної, мазурської зими емпірично взяти участь в обряді колядування. Побачивши молодечу, колядницьку громаду і почувши фрагмент колядки, зразу прийшли мені на думку спогади, з якими неодноразово ділилися зі мною старші віком співрозмовники розповідаючи про свої молоді роки, проведені «в лома» перед 1947 роком. Містерія, що я її побачив, відрізнялася мої почуття та вінесла в тамті давні роки. Все було таке саме: молодь, костюми, сніг, мороз, побренкування дзвінків, спів і господарі на по-

розі своїх домівок, привітні колядникам... Навіть гавкання сільських собак здавалося перенесеним з іншого виміру.

Траліпів відродилася кілька років тому і не буде помилки, коли пригадаємо дату падіння комуни в Польщі. Колядники споправда появлялися раніше, але мало пе вимір невеликої угай-несті, натомість сьогодні колядники ходять свободно, не думаючи навіть про слід можливих репресій, з якими однак ще кілька років тому можна було зустрітися. Коляди набрали характеру широти та свободи – на мій погляд.

Найважче було першої зими і чергових після голосніші розмови по-українськи тяжко було думати. Зрештою кожен прояв активності, навіть на релігійному, чи фольклорному грунті був відчутуваний однозначно. Однак, за народною мудростю, нічого на землі вічного не буває і так само відродився гарний звичай колядування перед господарями, ба, розвивається, бо у виншуваннях та у виртепній драмі виразно можна відчутити сучасні мотиви.

Так я собі роздумував у селі Парежки, Кумово та Лельково, спостерігаючи за молодію з міні-театрального гуртка, що діє при Гурковському лицезрі, яка вирнутила шляхом давньої української традиції.

Б. Тхір

Під розсияним небом Різдва

(Закінчення з 1 сторінки)

Основного різдвяної програмами стали коляди, колядки та фрагменти святочних богослужень. Відлавна славиться в нашій громадськості церква Воздвиження Чесного Хреста в Гуркові-Гла-

та радістю. Якби на цей час земські клопоти відішли у мряку забуття, а запинилася колядка, наша, рідна, українська...

На жаль і п'ому, що найкраще, приходить кінець... Були слова подяки

та квіти діри- гентові, хо- рові, солістам та... запрошенню чорговий раз відвідати і возвеселити словами пі- сень.

Від'їхали, відлегли «Жу- равлі» та залишили за собою спогад, що довго буде жити уживій пам'яті слухачів.

А найважливіше у цьому всому, що наш видатний хор не залишається лише академічним. Це він в народ, щоб своєю піснею нести радість та весілля землякам. В пей же спосіб одні з нас вільнюються, а інші переконуються, що українська пісня може мати також світовий вимір і можна нею гордитися перед іншими народами. «Журавлі», як ми вже неоднократно стверджували, несуть катанель освіти, що його нам передали предки.

Зразу же з першими звуками пісень вірні, що перед моментом взяли участь у літургії, полнили у світі неповторного українського хорового мистецтва. Пісня, що на крилах піннеслась під стелю давнього євангельського храму, де сьогодні знайшла пристановище східня святиня, перенесла їх в інший вимір, де приступує мистецтво. Слухалось концепту, чи радиє місції співу, зі зворушенням

Молодь для себе та інших

Перемишль і «Сарепта»

I

Від 29 жовтня до 1 листопада минулого року дім Сестер Служебниць в Перемишлі був пристановищем молоді, яка приїхала сюди, щоб взяти участь у реколекціях.

Організатором та головним ведучим був отець Степан Багруш з Люблюна. До старинного міста над Саном приїхала молодь з різних закутків країни, а метою було відновлення свого духовних сил, зближення свого серця до Всевідьомого. Для лекцій з нас було пе поновне навернення, бо людина часто у своєму житті віддається від Бога, а пізніше шукає дороги повернення. Найважливіше тут, щоб завірити Йому душето, а не розумом, щоб голоси, які не підтвердженні життям...

День починається для нас Утренею, а кінчався Вечірєю. Отець Багруш у своїх проповідях і розмовах з нами часто говорив про наше покликання до того, щоб ми несли Добру Новину нашим ровесникам в школі, людям голодним Бога та його любові.

Сьогодні молоді люди не бачать перед собою перспектив, не можуть віднайти суті існування. Сучасна техніка, масова культура завели її в місті, з якого, на їхній думку, немає виходу. Однак вихід. Показує його Всевишній.

Молодь потребує Бога. Знаю про це з автоциті та з розмов з колегами, які бувають на реколекціях, з розмов з «Сарептах» та інших подібного роду зустрічах. Однак Боже світло не кожному видиме. Хто його має нам показати? Саме ми – ті що вже подали руку Христові і завірили йому.

Пізнав я людину, яка говорила, що Бога нема, що це казка і видумка. Через кілька літ під людиною змінилася, Недавно почув я від неї: «Знаєш, я не маю рачці з Богом. Вже знаю, що Він існує, що прагне бутися її таємною, але також зі всіма, які його потребують».

Чуємо, що нинішня молодь егоцентрична, погана, пропала, що слухає лико музики, що прогинна, не наїмай, жижко, она ти маєш на руках, а якою рефлексією че правда?

Багато дорослих не мають часу для своїх дітей, не мають часу на розмови з ними. Думаюти лише про трохи, щоб мати їх більше і більше, все інше неважливе. В молитвах згадували ми всіх потребуючих. Пере-

мишка зустріч була для мене великого радістю. Зустрівся я з ровесниками з Команчі. Вони показали, що мають в собі харизму віри. Віру показують за допомогою спільноти, яка інтенсивно розвивається під опікою отця Івана Піпки. Отже хотілось би, щоб інші спільноти були подібні. Ізому сприяють і помагають широчні зустрічі на «Сарепті».

Богдан Міклюш

Пройденою думкою перемисльських реколекцій було «Москіє» в Церкві. Отець проповідник неділоразово торкається проблем, які мають відповісти на наші молитви. Звернув увагу на поставу під час молитви, а також намагався висніти причини, по вільняють на те, що не молимося систематично. Появилось отже питання: «Що це молитва і що хочуємо нею освінити?»

Отець під час кожної катехизи у дуже доступній формі говорив про суть молитви. Його навчання усвідомили мені, що апетична молитва то віднаходження себе у правді перед обличчям Господа, близьких та самого себе.

Час реколекцій був також нагодою пізнання інших літургій, які практикуються в наших церквах, тобто Вечірні. Вони наслідні багатим богословським змістом, який торкається суті життя. Ці богослуження показують не тільки Божу хвалу, але також його милосердя супroti людини. Тут я усвідомив собі, що, не знаючи багатства літургії, буває, що після зваженого іншого, а може наявіть відвертаемося від Бога.

На мою думку «Сарепта», яка має на меті відновлення релігійного життя молоді, буде притягати пораз-то більше осіб, що зрозуміють, ким має бути Бог у їхньому житті. «Сарепта» з підтримкою Церкви ставить питання нової реформації над своїм життям.

Аркадій Трохановський

Писати і діяти

Юрій АНДРУХОВИЧ – талановитий український сучасний поет, письменник, перекладач генерації 80-тих років. Його найновіший роман «Рекреація» надруковано у Польщі. З цієї нагоди, у будинку Української Амбасади у Варшаві відбувається авторський вечір цього письменника. Ось, розмова з Юрієм Андруховичем спеціально для «Благовіста».

– Які Ваші відчуття після видання «Рекреації»?

– Думаю, що це якийсь особливий преселенсь, коли твір, який не вийшов в Україні окремо книжкою, надруковано за кордоном іншого мовою. Це показовий факт, одночасно засвічує про стан видавництва в Україні. Я вже дуже давно не тримав своїх книжок в руках, бо остання моя збірка поезій вийшла ще у 1991 р. А нині у мене самі позитивні та пристинні відчуття.

– Коли були написані «Рекреації» і чи Ви не думали зразу про публікування її?

– Твір написаний у жовтні 1990 р., протягом двох тижнів у Москві. Мені на початку здавалось, що ріці видала, але я мусив цей роман показати кільком людям, яким довіряю щодо огляdomsmaku та розуміння літератури. Коли я зустрівся з ними, то дуже добре реагував, безумовно подав цей твір трьом часописам по черзі. Всі ходи я зустрівся з відмовою. Редактори схвалюють цого ставилися, але відмовляли публікацій з цієї причини, що читаць може не зрозуміти та спримати погано. У 1991 р. почався видавати в Україні часопис «Сучасність», що виходив раніше 30 років на Заході. Директор часопису, Микола Рядук, відкрив перший номер саме моїм романом. Таким чином «Рекреація» була надрукована на початку 1992 р.

– Коли б Вам мігли можливість щось помінти у своєму творі, то що це було б?

– Це важке запитання. Мені здається, що повість пілісна, все є з собою пов'язане. Очевидно, що я маю бути зробив би «Рекреації» більш за обсягом. Мій шкільний справи був більш детальний, я б просто дописав це якісні сцені, бо є така можливість. Також по-іншому виглядало б закінчення.

– «Рекреація» розповідає про фрагменти життя групи поетів. Чому саме торкаються вони такого середовища?

– Саме тому, що воно мені знайоме. Вважаю, що проза мусить писатися про речі добре відомі авторові. Я починаю як поет, а поезія дає можливість уникати конкретних деталів та дозволяє вийти на ширші узагальнення. Натомість у прозі це можливість тільки через працювати, для прикладу, на шахті, чи на будові, то звичайно, я міг би писати про це. Мій роман є таким, а не іншим з цієї причини, що я дуже добре знаю письменницьке середовище. До речі, моя наступна позиція також буде торкатися подібного.

– Чи у Ваших думках вже креуються «чоргові твори»?
– Так. Зарахую дві речі, які мали буті записані. Можливо, що жодна з них не вийде – кажу як забобоння людини. Я просто останнім часом почув такі слова: «Це недобре, коли література пише про літераторів». Це якогось мірою підозріле. Однак я намагаюсь не зводити того до літератури як такої, тобто ці поети виступають як формальні ділові особи. Я не розв'язую пітаратурознавчих завдань. Думка, що на сьогодні маю досить певну ситуацію, тому що останні два прозові твори були жівно сприйняті. Зарахую перебуваю під натиском певної відповідальності. Не маю права повторитися, а ще неминуче.

– З Вашого творчістю можна ознайомитися у Польщі в таких книжкових позиціях, як «Рібо-віно-кур», чи «Рекреація». Це напевно тільки фрагмент Вашої літературної діяльності. Шо крім цього було створено вами після пером?

– У 1985 р. з'явився поезії «Небо і Плопі», у 1989 р. був надрукований цикл оповідань з військових часів, одні кіносценарії – «Кисневий голуб», що вже зрешті надійшли. Розповідає про колишню радянську армію, ситуацію молодої людини, яка приходить до війська і гине там з браку повітря. Я також досить багато займався перекладами з німецької, польської та російської мов. Зокрема з німецької маю переведені поезії Рильки і його другу прозу, з російської Пастрнака, натомість з польської я займався перекладом «Малої Алоказапіс» – Т. Конвіцьского, який надруковано у «Весніті».

– Які Вам відносили до шестидесятників, семидесятників, вісімдесятників. Що сказав Ви з цими поколіннями, а що розірвіо?

– Я заразуюся до генерації вісімдесятників. Став я пасливим, коли уточнено мене з тим поколінням, що моя перша книжка вийшла у 1985 р. Це був той час, коли вісімдесятники заявили про себе, як про інші покоління. Вони присутні в антології «Вісімдесятників», що видана в Едмонтоні у Канаді. Шо стосується шестидесятників, це значного міру були для мене плоди пов'язані з певною легендою. До речі з країнами їх творами я знайомився не з джерел, які виходять на Україні, бо в часі моєї юності, їх там просто не

ДІТЯМ

Як сніг упаде...

Гей хлопці, дівчата
Візьміть санчата,
Підем на гору.
А відлак в долину
Як стріла полинем
По блідім снігу.

Дідусь і бабуся
По свіжім воздуху
Полові прийдуть,
На нас як поглануть,
Собі пригадають
Синами й дочками
Весело буде!

Остап Лавецький
січень, 1995

Зима

Не журтіться добри люди,
Що на полях пусто всюди
І зелених нив нема.
Цо ріки криго вкригі
А земля сніgom сповита.
Ось прийшла до нас зима.

Вершки гір сріблисто сяють,
З них в долину тут з'їжджає
На саночках діввора.
Зимі вони дуже раді
І мороз ім не в заваді
Ох! Прекрасна ця пора!

І нема чого лякатись,
Треба добре одягатись
Від голови аж до ніг.
Не страшна нам завірюха,
Бо міцні ми тілом, духом,
І мороз ім не в заваді!

Нам зима вже не загрозить.
Вже не раз тяжкі морози
В неволі зносили ми.
Тепер віру треба мати
І надію, що зима та –
Це прелюдія весни!

Остап Лавецький
січень, 1995

Дні бандурної музики в Перемишлі

Перемишин – є містом, у якому, починаючи від княжих часів зували українські мелодії. Вже-бо у Волинському літописі, що роком 1241 згадується, що тут жив у Перемиського владики ймовірно Антона Добриня Ядренковича відомий український співак Дмитро Митуса. Однак дійсне пожвавлення у музичному житті Перемишиль завдає однією із найвидатніших перково-греко-українських діячів ХІХ століття в Галичині, Перемиському єпископові Іванові Снігурському. Захоплення світового, особливо музичного культурую та відкриває краси рідної української музики нардоилося в І. Снігурського у Відні, де був парохом у церкви св. Варвари 1, де завдяки російському послові – синові Бортинянського, хором зложенім із співаків з Великої України.

З часу коли 1916 р. Іван Снігурський повернувся у Галичину і став єпископом, Перемиська старія переворилася в основний культурний центр, наскоро якого зтуртувався шільй ряд освічених і патротично наставлених священиків. Довкола них створилося нове культурне вощіще, при якому й музика стала підніматися на високий професійний рівень. В першу чергу спішок подбав про дяківські кафедри, засновуючи у 1818 р. дяківську школу під назвою «Дяксунгельський інститут». Для забезпечення високого рівня навчання було запрошено чеських професорів музики, між іншим Нанке, Серавія, Лоренса. Ця школа дала тимчасові практичну музичну підготовку першим

Бандурному гуртку з Золочева подяку складає о. Миррат Т. Майданик. Фото І. Тульського.

Празник у Кобильниці Волоській

8 листопада 1994 р. до Кобильниці Волоської, що на Перемищині, з'їхалося багато українців-греко-католиків з сусідніх околиць, щоб у місцевій церкві відвідувати празник, який у цьому селі сьогодні, як і у минулому, святкується в день св. Дмитрия.

Обслуговуючий цю парафію о. Богдан Степан запросив на цей торжествений празник Перемиського відлюдку Кир Івана Мартиняка.

У гарний, теплий листопадовий день, на першу зустріч з Владикою, кобильничани вийшли пронесіно, вигаччи у вхідній брамі Пресвяченного Івана хлібом і сілью. На торжественну Літургію, що розпочалася о 15.00 год, приходили наші вірні з Перемишиля, Поздята, Кальникова, Гайв, Хотинця і Млинів та інших місцевостей. Слід згадати також про кобильничан, яких у селі біля 80.

Богослуження віслужив Кир Іван у сослуженні отців: Б. Степана, І. Нагача (сотрудника перемиської катедральної парафії) та диякона А. Хіти. У проповіді Владика Іван зосередив свої думки на трох поста-тях-велетнях Східної Церкви, з яких ми, християни, повинні брати приклад.

Перший з них – це св. Димитрій, покровитель

кобильницької церкви, другий – Слуга Божий А. Шептицький, третій – Патріарх Йосиф Сліпий.

Святий Димитрій народився у другій половині II ст. в Солуні у Греції, за часів царя Максиміліана. Був ревним християнином. В часі переслдування християн мав відіграти заоочувати їх до витривалості і стійкості Христовій вірі. За це ворожо наставлений до християн цар уважив Дмитирія. Однак в язниця не зломила силу християнського духа. Він, на царські ігрища, де улюблений царем атлет Лій висміяв Христа, послав

своїм випускникам – Іванові Христостому Сінкевичу, Йосипові Левицькому, Петрові Любовичу, Михайліві Вербильському, Іванові Лаврівському, а згодом Віктору Матюкові, Йосифу Кілакевичеві та іншим. У недовго-му часі вони рознесли ці традиції по всій Галичині, активизуючи її культурне піднесення. Перш за все, завдяки школі Перемишиль діяль хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Перемишиль на Шевченківському концертному соборі Перемишиль діяла хор, який «притягав до вірників усіх класів і навіть вірників усіх націй», а передмістіїм відкрито доловідцю професійного та польського танцю. У Галичині з'явився польський пані й усі перемиські аристократія, почали ходити до церкви на українські Богослужби». Репертуар перемиського хору складався в основному із первовіднайдених творів Д. Бортинянського, М. Березовського, Б. Галоппі й інших композиторів першого діригента А. Нанке. Згодом у Переми

НАШ ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАРІЙ

Японське чудо

(Закінчення з 1 сторінки)

На півому ділі дорогому Підприємству,

о. Андрієvi Столопцi

з приводу смертi

Батька складаємо найпиршi слова спiвчуття

Редакцiя «Благовiст»

2 лютого 1655 р. розпочалося одне з найбiльших боїв за часiв Українсько-польської вiйни 1648-1655 рр. - битва пiд Охматовим i Ставищами. Протi зnekровlених козацьких полкiв Богдана Хмельницького i росiйських частин В. Шерemetєвеi A. Бутурлiна виступила об'єднана польсько-татарська погuta. Виступ татар на бoцi полкiв був зумовлений Переяславськими статями Б. Хмельницького i переходом України пiд протекторат Росiї. Недавнi, хай i ненадiний союзник, претворився тепер на залежного ворога. Ворожа позицiя Криму по вiдношенню до України стала очевидною вже восени 1654 р. протoку сiчня 1655 р. в районi Брацлава вiдбулося об'єднання польської армii Станisлава Потоцького i татарського ордi Менгли-Грея. Об'єднана армiя рушила на Умань, Охмат, блокувала Ставища i Бiлу Церкву. Протi татарiв не надто рвались до боя, виступаючи наперед полiкiв. Тепер вже полiкам яка так нашкодила козакам пiд Зборовом в 1649 р., Берестечком в 1651 р. i Жванцем в 1653 р. Ця тактика вичiкування була розрахована на те, щоб зберегти свої силi для пiзнього грабунку мирного населення; протi на цей раз вона вийшла на користь козакам.

Про перебiг i наслiдки битви до сьогоднiньшого дня не iснує єдинi думки. Польськi историки ще з часiв Л. Кубали розiчнюють її як успiх C. Потоцького i поразку Б. Хмельницького, в чому протi виникають пoважнi сумнiви. Адже по завершеннi битви C. Потоцький не скористався її наслiдками i не розвинув наступальних дiй вглиб України, а дав наказ про вiдступ в район Брацлава. Навpiк Хmельницький перешов в наступ, протi активно пересiдувати полiкiв так i не змiг, в чому йому сильно перешкодили татари. Точних даних про втрати в цiй битвi немає, хоча є свiдчення, що кожна зi сторiн втратила до 15 тис. чоловик. Для України наслiдком цiєї вiйни було зруйнування 50 мiстечок i сiл на Брацлавщинi i татарський ясир понад 50 тис. українських селян.

На логiтi припадають також рiчнi пов'язанi з житiм таких визначних особистостей:

07. 02. 1895 - у Києвi народилася Марія Литвиненко-Вольгемут, видата оперна спiвачка, драматичне сопрано. У 1912-1914 pp. вона працювала в театрi M. Садовського, в 1914-1916 pp. - солiстка Петербурзького Театру Музичної Драми, з 1917 р. знову на Українi, де працювала солiсткою Харкiвської Кiївської опери, а з 1946 р. - професор Кiївської Консерваторiї. M. Литвиненко-Вольгемут створила низку класичних спiсничих образiв як в українському так i в свiтовому репертуарi.

13. 02. 1795 - помер Юрiй (Григорiй) Конiнський, визначний український пiсеньник, проповiдник i церковний лiкар шляхетського роду з Нiжина, вихованець Кiївської Академiї, 3. 1745 р. її професор, 1752 р. - ректор, 1755 р. єпископ Могiлiвський i Бiлоруський, а з 1783 р. - архимiсiкоп Ю. Конiнському привiсують авторство «Історiї Русiї», одiєi з перших працi з історiї України.

28. 02. 1895 - народилася Михайлo Рудницкий, лiтературозnавець, критик, пiсменник. (Всесуспiйська Академiя Прогресарської Liтератури). Як мовознавець працював у фонетицi, брав участь у складаннi проектu Українського правопису 1928 р., виготовив проект латинiзацiї українського правопису. Заарештований бiльшовицьким режимом, помер на засланнi в 1937 р. або 1938 р.

01. 02. 1895 - помер Михайлo Рудницкий, лiтературозnавець, критик, пiсменник.

07. 02. 1945 - бiй вiдiлу УПА з польськими вiйськовими формуваннями пiд Березkами.

14. 02. 1935 - помер полiтичний дiяч, посол до австрiйського парламенту, пiсменник i публiцист, Вячеслав Буцзиновський, знаний як автор повiстей з часiв козацчини.

14. 02. 1945 - помер Микола Фiлянський, поет-лirik, архitektor, geolog, etnograf.

16. 02. 1945 - частини УПА зайняли м. Орелeп.

18. 02. 1855 - народився Лев Симиренko, вчений-садiвник.

20. 02. 1855 - народилася Ганна Загрикевич-Карлинська, видата акторка, провiдна виконавиця в трупах M. Кропiвницького, M. Старcького, M. Садовського та ін.

23. 02. 1925 - народилася спiвачка Єлизаветa Чадар.

24. 02. 1865 - народився Іван Липa, громадський i полiтичний дiяч, пiсменник.

25. 02. 1965 - Папа Іоанн VI вiнomicus Й. Слiтого кардиналом.

28. 02. 1885 - народився Людвик Гладилович, український композитор в Польщi.

БЛАГОВIСТ - суспiльно-релiгiйний мiсцiнник. Видає Українська Католицька Церква у Полтавi. Редакцiя колектив: Богдан Txir (гi), Дарiй Гаprylen - технiчна редакцiя.

(гi) - уповноважений секретар, с. Романа Пашков'як СНДМ, Любомира Txir (гi), Дарiй Гаprylen - технiчна редакцiя.

Редакцiя молодiжної сторiнки - Дорота Шупер.

Погляди авторiв публikацiй не завжди сходяться з точкою зору редакцiї.

Матерiали i публikацiї не вiдсилаються. В оправданнi випадkах застежуємо собi право вiправляти i скорочувати авторськi тексти. Матерiали до публikацiї просимо висiлати у машинописах, або у чiтких рукописах.

Вiд початку незалежностi України сьогоднi має вiже 46 дипломатичних представництw в 40 країнах свiту. Це немаю, особливо, коли взяти до уваги складну ситуацiю України, а однак небагато, коли взяти до уваги роль України як держави на мiжнароднiй полiтичнiй площинi, як держави з потужним nuklearnim arsenalom, як держави географiчно великo, економiчно багатої в сировинu i з великo дiлсторoю (20 мiльйонiв).

В Японiї будинок колiпiнського радицького посольства (до речi - величезний будiвельний комплекс) також був загорнутий Росiєю... Україна не має отже, так bi можити, навiть парасолi над головою. Ale... трапилося чудо, bo мабуть не можна по-iншому цiого назvati. Одна з японських корпорaцiй - Шiba Kosan показала свiту свою мудriсть, a передусiм свое мiжнародне японське серце. Зробив цe особисто президент корпорaцiї Pan Moriгоши Nakamura. Довго не вагаючись поцiлювши фiрми в дiлпniцi Шimbashi (одної з найконтовiнших) на посольство. Будинок новий, п'ять конiдiнacий, пiднаймання якого наявно було bi дуже коштовне. Тiмчасом Pan Nakamura не тiльки вiдав свою фaksi. Хадa йому за цe, a його жест увiйде в iсторiю японiї та України i про цiого будуть вчитися поколiння майбутнiх дипломатiв. Pan Nakamura дав наглядний приклад iншим фiрмам у свiтi, що можна шляхетним адав наказ про вiдступ в район Брацлава. Навpiк Хmельницький перешов в наступ, proti активно пересiдувати полiкiв так i не змiг, в чому йому сильно перешкодили татari. Точних даних про втрати в цiй битvi немає, хоча є свiдчення, що кожна зi сторiн втратила до 15 тис. чоловик. Для України наслiдком цiєї вiйни було зруйнування 50 мiстечок i сiл на Бraцлавщинi i татарський яsir понад 50 тис. українських селян.

Pan Nakamura запропонував Українi один з будинкiв (коштовнiх) на посольство. Будинок новий, п'ять конiдiнacий, пiднаймання якого наявно було bi дуже коштовне. Тiмчасом Pan Nakamura не тiльки вiдав свою фaksi. Хадa йому за цe, a його жест увiйде в iсторiю японiї та України i про цiого будуть вчитися поколiння майбутnих дипломатiв. Pan Nakamura дав наглядний приклад iншим фiрмам у свiтi, що можна шляхетним адав наказ про вiдступ в район Бraцлава. Навpiк Хmельницький перешов в наступ, proti активно пересiдувати полiкiв так i не змiг, в чому йому сильно перешkодили татari. Точних даних про втрати в цiй битvi немає, хоча є свiдчення, що кожна зi сторiн втратила до 15 тис. чоловик. Для України наслiдком цiєї вiйни було зруйнування 50 мiстечок i сiл на Бraцлавщинi i татарський яsir понад 50 тис. українських селян.

Схиляю голову у глибокому японському поклонi перед тобою Президенте Moriгоши Nakamura словами патiннi: «Adujante deo labor proficit», тобто з Божою допомогою маємо пoзгрi у прaci!

Стefan Kostik, Японiя

На пресfond «Благовiст» пожертує складають

Повiдомlяємо, що у нашому видавництвi вийшов друком

Шановнi Читачi!

Повiдомlяємо, що у нашому видавництвi вийшов друком

Церковний Календар на 1995 рiк.

Бажаючи можуть його прилбати в своєму парохiальному урядi, або безпосередньо в ре-дакцiї «Благовiст». До цiнi календаря - 7 зl. (70.000) слiп дорахувати копiти поштової пе-ресилки - 1 зl. (10.000)

Цьогорiчний Календар помiщає пiкавий матерiал з iсторiї нашої Церкви, християнства, лiтератури, a також окремi сторiнки прiсвяченi художнiй самодiльностi.

Церковний «Календар» у кожнiй українськiй християнськiй родинi!

Писати i Дiяти

(Закiнчення з 5 сторiнки)

Мi, зразу кажеться що не просто каламутять українськi нацiоналiсти. I тому треба нам активiзуватися у контактах з nими та переконувати, що ми є не менш цiкавi.

- Як розумiєте вaши слова, що можна прочитати в «Рiбо-вino-куру»: «Poet stasetsja prosto poetom, a ne mestko, prorokom, vifavivteliem. Na moyo dumku ce e shans viniti z iakostyu zacharovannego koloda» - prochu poskrytiy iix.

- Цe пiдсумок деяньk моих спoстereжень на тему долi українськiї поезiї та поета в Українi протягом стiорiч напaloї iсторiї. Позбавленi своєї державностi та елементарних iнституцiй, українцi не мали панс прoявлення нацiонального вiживання. Єдине, що рiтувало iх, зберiгаючи певну лientichnost, цe була народна творчiсть i українська поезiя, вже навiть не проза.

Поезiя просто може бути пiсана на klapthuki палеру i непогрiбна державна пiдтримка, чi iнвестицii топо. Тому український дух мiг розвиватися лише в тому напрямку. Цe вlastivo була якась iсторична неспро-можнiсть. З iншого боку через вiдсутнiсть цiого державно-нацiонального комплексу, поет в Українi мусив брати i вiдповiдати за все. Залежно вiд ситуацii був полiтичним, i вiйськовим дiячем, займався суспiльни-невiastivi i, у нормальному суспiльствi, функцii. Не iснували вiльнi часописi, де б можна було публiкувати свободni статтi. На початку 70-tих рокiв единого фор-мою протесту було виконування вголос вiрцiв Шевченка. У 1985 р. почалася нова епоха, настав час, коли поезiя постулювала вiльнi часописi, де б можна було публiкувати вiльнi функцii. Попiлярностi. На початку 70-tих рокiв единого фор-мою протесту було виконування вголос вiрцiв Шевченка. Верховної Ради. Завдяки цiому поезiя вiдiйшла на певну «kseriferiку». Тому поет став просто поетом, не полiтиком, не генералом. Хтось колись сказав: «Не так вже багато, ale i не так мало».

- Dikou za rozmowu ta bialko na mabutne iynamy-ralach uszukh u Vashch dlianosti.

Розмовляла Дорота Шупер

Погляди авторiв публikацiй не завжdi сходяться з точкою зорu редакцiї.

Матерiали до публikацiї просiмo вiправляти i скорочувати авторськi тексти. Матерiали до публikацiї просiмo вiправляти i скорочувати авторськi тексти.